

Når benet gråter

Ved Tone Guettler

Jeg husker vagt at jeg for noen år siden leste en artikkel i Lymfeposten om at lymfeveske kunne lekke ut gjennom huden, men må innrømme at jeg ikke tok det inn over meg i særlig grad. Slik er det gjerne når en leser om noe som en tror ikke kan gjelde en selv.

Sist høst la jeg merke til en liten vortelignende sak på innsiden av det ene låret, og den hadde med sikkerhet ikke tidligere vært på mitt lymfatiske ben. Hvorfor jeg ikke konkret påpekte den til min behandlende fysioterapeut så snart jeg hadde lagt merke til den vet jeg ikke. Kanskje håpet jeg på at hun skulle kommentere den, at hun skulle ta styringen og at vi på den måten skulle finne ut av hva det var. Ikke vet jeg.

Den lille ”vorteblemmen” var overhodet ikke plagsom, men jeg var den hele tiden bevisst. Jeg var varsom når jeg tørket meg etter dusjen, jeg kjente den hver morgen når jeg smurte benet med salve. Og så – en lørdag morgen dagen etter at jeg hadde vært hos fysioterapeut og fått behandling – så var sengen våt da jeg våknet. Jeg oppdaget ganske raskt at det var mitt ben som ”gråt”. Den lille vorte-blemmen hadde sprukket, og det lekket dråpe etter dråpe ut fra den. Det hjalp ikke hvor mye jeg tørket, – det stoppet ikke opp.

Fremdeles tenkte jeg ikke så mye på at dette egentlig kunne være noe problem. Jeg dusjet, tok på litt antibiotisk krem og plaster og tok på kompresjonsstrømpen. Men så viste det seg at et plaster langt fra var nok til å demme opp for det som ville ut. Strømpen ble våt, – og tørket, stiv og ekkel, og ”tårene” fortsatte å komme. Det var ingen tvil om at det som kom ut ikke var vann, men kanskje nettopp lymfevæske med mye proteiner? Da mandagen kom var det ikke tegn til at flommen skulle stoppe, og jeg kontaktet min behandlende fysioterapeut. Hun hadde hørt fra pasienter at de hadde vært ute for noe av det samme som meg, – men kjente ikke til det selv og anbefalte meg å ta kontakt med noen med mer erfaring.

Uten at jeg egentlig hadde noen panikk, så var det

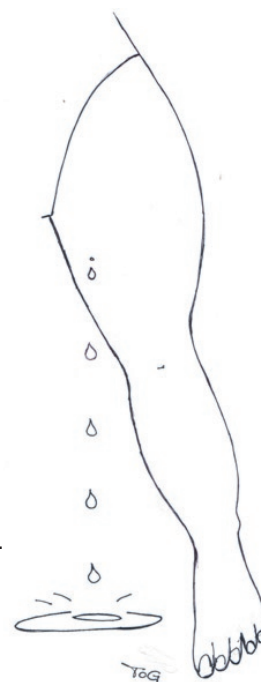
etter hvert slik at jeg begynte å lure på hva det egentlig var, – og viktigere, om det var noen spesielle forholdsregler jeg burde ta ut over min egenbehandling med antibiotisk salve og plaster.

Jeg tok kontakt med Helen Olsen ved Norsk Lymfødemklinik som kunne fortelle meg at det jeg hadde var en *fistul*, – at den nok kunne komme til å lekke en ukes

tid og at jeg i den tiden var bedre tjent med å bandasjere benet enn å bruke kompresjonsstrømpe. Hun sa også at jeg ikke skulle ha lymfødembehandling akkurat på det området, – og at moderne babybleier var godt egnet til å absorbere lymfevesken som kom ut!

Dermed ga jeg meg selv en tredagers ”intensivbandasjering” – noe jeg slett ikke hadde vondt av. Jeg var vel forsynt med bleier – takket være to barnebarn i bleiealder, men jeg fikk meg ikke til å bruke en hel bleie av gangen. Om det var fordi jeg var sparsommelig eller forfengelig, er jeg usikker på, men jeg klippet nå bleiene i tre, – og brukte en bit av gangen under bandasjeringen. Mitt råd til andre som måtte være i tilsvarende situasjon er: For all del, ikke spar på bleiene, ikke vær forfengelig, – ikke klipp opp babybleier i det hele tatt! En av grunnene til at babybleier har slik en god sugeevne er nemlig at de i tillegg til vatt også inneholder noen små granuler med ekstra god absorpsjonsevne. Disse granulene er omtrent som litt grove sandkorn. Når jeg så røper at min egenbehandling for det meste foregår i sengen, – ja, da kan dere tenke dere hvordan jeg fikk det ganske snart: sengen ble full av ”sand”.

Jeg kan ellers rapportere at allerede etter 6 dager hadde mitt ben helt sluttet å gråte, og jeg kunne gå tilbake til kompresjonsstrømpen igjen på dagtid. Men den lille vorteblemmen forsvant ikke. Så jeg

lurte litt på hvor lang tid det ville ta før min lille utvekst enten ble revet opp eller bare fikk behov for å tømme seg. For som Helen Olsen sa: Å ja, en fistul, det er en naturlig måte for kroppen å få tømt seg på.

Hittil har jeg hatt tre slike runder, over en tre-måneders periode. Det er ikke mange nok ganger til å trekke bastante slutninger. Men jeg kommer til å gå videre med problemet i håpe om å finne en permanent løsning slik at ”utslipp” en gang i måneden kan unngås. Norsk Lymfødemklinikk har lovet å kontakte en lege ved Rikshospitalet som er spesialist på hud og blir brukt som spesialist i forbindelse med hudproblemer ved lymf-ødem. Det er kjempespennende om det kan gjøres noe, eller om dette er nok et kronisk problem som man må lære seg å leve med.

I ettertid har jeg funnet tilbake til det jeg tidligere hadde lest om lekkasje av lymfevæske. Det var i en artikkel i Lymfeposten nr 4 i 2001, der Ellen Elisabeth Elsfjorden skrev om Genitalødem – en godt bevart hemmelighet. Denne artikkelen kan du lese i Lymfepostens artikkelarkiv som ligger under Norsk Lymfødemforenings nettsider. Nettadressen til selve artikkelen er:
www.lymfoedem.no/PDF/01-4_Genitalodem.pdf
Vær obs på at det kan ta tid å laste ned artikkelen om du ikke har bredbånd.